DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1946 r.

Nr 6

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

69

DEKRET

z dnia 22 lutego 1946 r.

o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu we władzach wymiaru sprawiedliwości osób, mających kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Obywatele polscy, którzy mają kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego, obowiązani są w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu zarejestrować się w sądzie grodzkim swego miejsca zamieszkania.

2. Dla osób, które w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu przebywają za granicą, termin miesięczny liczy się od dnia ich powrotu do kraju.

Art. 2. 1. Nie podlegają obowiązkowi rejestracji:

1) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
2) ministrowie i podsekretarze stanu,
3) profesorowie, docenci i pomocnicze siły naukowe polskich uniwersytetów państwowych,
4) osoby pełniące czynną służbę wojskową,
5) sędziowie, prokuratorzy, asesorzy sądowi i etatowi funkcjonariusze państwowi w czynnej służbie.

2. Osoby, wymienione w punktach 1), 4) i 5) ustępu poprzedzającego, obowiązane są jednak zarejestrować się w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym zaprzestały pełnienia czynności, uzasadniających zwolnienie od obowiązku rejestracji.

Art. 3. Przy rejestracji należy podać:

1) imię, nazwisko, datę urodzenia oraz dokładny adres,
2) dane, które uzasadniają posiadanie kwalifikacyj do objęcia stanowiska sędziowskiego,
3) zawód i stanowisko w zawodzie przed dniem 1 września 1939 r. i w dniu rejestracji.

Art. 4. Osoba zarejestrowana winna o każdej zmianie miejsca zamieszkania zawiadomić w ciągu dwóch tygodni sąd grodzki, w którym dokonana została rejestracja.

Art. 5. 1. Minister Sprawiedliwości może do dnia 31 grudnia 1946 r. w drodze zarządzenia powołać osoby zarejestrowane do pracy we władzach wymiaru sprawiedliwości na okres czasu nie dłuższy niż jeden rok.

2. Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia może w razie potrzeby termin ten przedłużyć o jeden rok.

Art. 6. W razie potrzeby Minister Sprawiedliwości może osoby powołane do pracy upoważnić do wykonywania wszelkich czynności sędziowskich i prokuratorskich.

Art. 7. Z chwilą objęcia wyznaczonego stanowiska stosunek służbowy powołanego ocenia się według tych samych przepisów, które stosuje się do osób, zajmujących takie same stanowisko na podstawie nominacji.

Art. 8. 1. Kto nie spełnia obowiązku zarejestrowania się, określonego w art. 1 i 2 ust. 2,

podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 10.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega ten, kto nie wykona przewidzianego w art. 4 obowiązku zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania.

Art. 9. 1. Kto, będąc powołanym do pracy, nie stawi się do niej w wyznaczonym terminie,

podlega karze aresztu do roku lub grzywny albo obu tym karom łącznie.

2. Ściganie przestępstwa, określonego w ust. 1, następuje na wniosek Ministra Sprawiedliwości.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Szwalbe

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 marca 1946 r. Nr 9, poz. 65).

70

DEKRET

z dnia 22 lutego 1946 r.

o utworzeniu i zakresie działania Instytutu Gospodarstwa Narodowego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Instytut Gospodarstwa Narodowego przy Prezesie Rady Ministrów.

Art. 2. Zadaniem Instytutu jest naukowe badanie życia gospodarczego, a przede wszystkim zagadnień związanych z bieżącą polityką gospodarczą, w szczególności:

a) opracowywanie sprawozdań z bieżącej sytuacji gospodarczej w kraju,
b) śledzenie i informowanie o rozwoju sytu-

acji gospodarczej i polityki gospodarczej za granicą,
c) opracowywanie wielkości i zmian dochodu społecznego oraz badanie struktury gospodarki kraju,
d) opracowywanie zasadniczych wskaźników rozwoju gospodarczego,
e) wykonywanie prac specjalnych.

Art. 3. Instytut Gospodarstwa Narodowego podlega Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Na czele Instytutu stoi Prezes, którego mianuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów za zgodą Rady Ministrów.

Art. 5. Budżet Instytutu Gospodarstwa Narodowego stanowi odrębny dział budżetu Prezydium Rady Ministrów.

Art. 6. Statut organizacyjny Instytutu Gospodarstwa Narodowego nada Prezes Rady Ministrów w drodze zarządzenia.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o ustanowieniu Instytutu Badania Koniunktur Gospodarczych i Cen (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 144).

w/z Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Szwalbe

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 marca 1946 r. Nr 9, poz. 66).

71

DEKRET
z dnia 1 marca 1946 r.

o Straży Obywatelskiej na obszarze Ziem Odzyskanych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na obszarze Ziem Odzyskanych w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych powołuje się do życia Straż Obywatelską.

Art. 2. Do zadań Straży Obywatelskiej należy:
a) współdziałanie z organami Milicji Obywatelskiej w zapewnieniu bezpieczeństwa, w utrzymaniu porządku i w ochronie mienia publicznego,
b) pomoc i obrona w razie zagrożenia bezpieczeństwa osobistego współobywateli lub ich mienia.

Art. 3. Straż Obywatelską powołuje starosta powiatowy w porozumieniu z komendantem powiatowym Milicji Obywatelskiej na wniosek zarządu gminnego lub miejskiego.

Ta sama władza ustala liczebność Straży Obywatelskiej w poszczególnych gminach wiejskich i miastach niewydzielonych.

Art. 4. Kandydatów do służby w Straży Obywatelskiej przedstawia zarząd gminny lub miejski spośród pełnoletnich, o nieskazitelnej opinii mężczyzn, zamieszkałych na terenie gminy. Starosta powiatowy po zasięgnięciu opinii komendanta Milicji Obywatelskiej wyznacza spośród przedstawionych kandydatów osoby powołane do służby w Straży Obywatelskiej. Opinia negatywna komendanta powiatowego Milicji Obywatelskiej jest wiążąca.

Art. 5. Służba w Straży Obywatelskiej jest obowiązkowa, bezpłatna i pełni się ją tylko na terenie gminy, w której obrębie powołany do służby ma miejsce zamieszkania.

Art. 6. Od pełnienia służby w Straży Obywatelskiej zwolnieni są:
a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
b) pracownicy państwowi, samorządowi oraz wojskowi w służbie czynnej,
c) duchowni i zakonnicy uznanego prawnie wyznania,
d) funkcjonariusze wszelkich straży ochronnych, których statuty są zatwierdzone przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,
e) mężczyźni, którzy ukończyli 60 lat życia.

Z ważnych przyczyn starosta powiatowy może zwolnić od służby w Straży Obywatelskiej.

Art. 7. Straż Obywatelska w pełnieniu służby podlega właściwym komendantom Milicji Obywatelskiej.

Art. 8. Czas pełnienia służby nie może przekraczać szesnastu godzin tygodniowo.

Art. 9. Członkom Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia przez nich służby służy prawo noszenia broni palnej.

Przed otrzymaniem broni winien każdy członek Straży Obywatelskiej przejść odpowiednie przeszkolenie.

Art. 10. Członkowie Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia służby mają prawo legitymowania i zatrzymywania osób podejrzanych.

Osoby zatrzymane muszą być natychmiast doprowadzone do najbliższego posterunku Milicji Obywatelskiej.

Art. 11. Członkom Straży Obywatelskiej wolno użyć broni w przypadkach następujących:
a) dla odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność ich samych bądź innych obywateli,
b) dla odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na mienie publiczne lub prywatne,
c) przeciwko osobie, używającej wobec nich przemocy fizycznej w celu udaremnienia czynności służbowych,

d) przeciwko osobie, mającej przy sobie broń lub inne przedmioty niebezpieczne dla życia lub zdrowia ludzkiego, jeżeli pomimo wezwania nie porzuci przedmiotu bądź porzuciwszy go usiłuje nim ponownie owładnąć,

e) w czasie ścigania niebezpiecznego przestępcy, jeżeli mimo wezwania nie zatrzyma się bądź rąk do góry nie podniesie,

f) dla udaremnienia ucieczki osoby aresztowanej lub zatrzymanej, którą uprzedzono, że w razie próby ucieczki zostanie użyta broń,

g) przeciwko przebywającemu w kryjówce niebezpiecznemu przestępcy, jeżeli mimo wezwania kryjówki tej nie opuści,

h) przeciwko osobie, która nie usłucha prawnego wezwania, wydanego przez członka Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia służby asystencyjnej, wartowniczej lub konwojowej.

Art. 12. Użycie broni może nastąpić jedynie w przypadkach oczywistej konieczności, jeżeli zamierzonego celu nie da się osiągnąć innymi środkami.

Przed użyciem broni należy zawsze wezwać do zaniechania lub spełnienia danej czynności, ostrzegając, że będzie użyta broń, przy czym członkowie Straży Obywatelskiej winni ujawnić swój charater. Jeżeli ostrzeżenie słowne nie byłoby celowe, należy ostrzec w inny sposób.

Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia członka Straży Obywatelskiej lub osób trzecich bądź mogłaby udaremnić pościg i ujęcie przestępcy, bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia, mienia lub zdrowia ludzkiego.

Art. 13. Za czyny, popełnione w związku ze służbą, członkowie Straży Obywatelskiej podlegają odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej w myśl przepisów regulujących odpowiedzialność fukcjonariuszów Milicji Obywatelskiej.

Art. 14. Straż Obywatelską rozwiązuje starosta powiatowy w porozumieniu z komendantem powiatowym Milicji Obywatelskiej na wniosek zarządu gminnego lub miejskiego albo z własnej inicjatywy.

Art. 15. Członkowie Straży Obywatelskiej korzystają w czasie pełnienia służby z tej samej ochrony prawnej, jaka służy funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej.

Art. 16. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego, określi bliżej organizację, sposób pełnienia służby, zakres i sposób przeszkolenia Straży Obywatelskiej oraz przepisy dyscyplinarne.

Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrami Bezpieczeństwa Publicznego i Skarbu, określi odszkodowanie i inne uprawnienia członków Straży Obywatelskiej i ich rodzin z tytułu wypadków w czasie pełnienia służby.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Ziem Odzyskanych, Skarbu, Bezpieczeństwa Publicznego i Administracji Publicznej.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1946 r. Nr 10, poz. 71).

72

DEKRET
z dnia 22 lutego 1946 r.

o zmianie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 34, poz. 203 i Nr 55, poz. 307) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:
„Art. 7. W przypadku niezłożenia deklaracji (art. 2) stosuje się odpowiednio przepis art. 20",

2) w art. 8 po ust. (1) dodaje się nowy ustęp (2) w brzmieniu:
„(2) Do postępowania wymienionego w ust. (1) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału II".

3) dotychczasowy ust. (2) art. 8 otrzymuje oznaczenie ust. (3).

4) w art. 11 dodaje się nowy ustęp (3) w brzmieniu:
„(3) Wniosek złożony po terminie ulega odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym".

5) w art. 13 dotychczasowy ustęp (2) zastępuje się dwoma nowymi ustępami (2) i (3) w brzmieniu:
„(2) Wnioski o rehabilitację sąd rozpoznaje na rozprawie. Jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że wniosek o rehabilitację zasługuje w pełni na uwzględnienie, wniosek taki rozpoznaje się na posiedzeniu niejawnym z udziałem ławników; na żądanie wszakże prokuratora specjalnego sądu karnego lub władz bezpieczeństwa publicznego należy wyznaczyć rozprawę. Na posiedzeniu niejawnym można orzec rehabilitację tylko w pełnym rozmiarze. O terminie posiedzenia niejawnego sąd winien zawiadomić prokuratora specjalnego sądu karnego i właściwy powiatowy lub miejski urząd bezpieczeństwa publicznego.
(3) Sąd wyznaczy posiedzenie nie wcześniej, niż po upływie 30 dni od daty ogłoszenia".

6) w art. 13 dodaje się nowy ust. (4) w brzmieniu:
„(4) W razie trwałej, wywołanej stanem zdrowia, niemożności stawienia się wnioskodawcy na rozprawę, sąd może rozpoznać wniosek o rehabilitację w jego nieobecności".

7) Dotychczasowy tekst art. 14 otrzymuje oznaczenie, jako ust. (1), a jako ustęp (2) wprowadza się przepis w brzmieniu:
„(2) W razie niestawiennictwa wnioskodawcy na rozprawę sąd postanowieniem odrzuca wniosek: w przypadku usprawiedliwienia niestawiennictwa do chwili rozpoczęcia rozprawy sąd odracza rozprawę".

8) Po art. 14 zamieszcza się art. 14[1] i 14[2] w brzmieniu:
„Art. 14[1] (1) Wnioskodawca którego wniosek został przez sąd odrzucony na podstawie art. 14 ust. (2), może ponownie domagać się przeprowadzenia rozprawy w terminie miesięcznym od daty doręczenia mu odpisu postanowienia. Wniosek winien zawierać usprawiedliwienie niestawiennictwa na rozprawę. Zgłoszenie tego wniosku nie wstrzymuje wykonania postanowienia sądu.
(2) Sąd rozpatruje wniosek określony w ust. (1), na posiedzeniu niejawnym i, jeżeli uzna niestawiennictwo wnioskodawcy za usprawiedliwione, zarządza ponowną rozprawę.
(3) Sąd zarządzi sprowadzenie na rozprawę wnioskodawcy osadzonego w miejscu odosobnienia, tylko wówczas, gdy obecność jego uzna za niezbędną.
(4) W przypadku ponownego odrzucenia wniosku przepisu art. 14[1] ust. (1) nie stosuje się.
Art. 14[2]. Odpis postanowienia o odrzuceniu wniosku o rehabilitację sąd przesyła niezwłocznie prokuratorowi specjalnego sądu karnego".

9) Art. 16 otrzymuje brzmienie:
„Art. 16. (1) Sąd grodzki, oceniając całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności zachowanie się wnioskodawcy w czasie okupacji, tudzież korzyści, jakie odniósł z faktu wpisania go na niemiecką listę narodową lub zaliczenia go do jednej z grup uprzywilejowanych, orzeka postanowieniem, w którym: 1) bądź uznaje wnioskodawcę za zrehabilitowanego i posiadającego pełnię praw obywatelskich (rehabilitacja w pełnym rozmiarze), 2) bądź uznaje go za zrehabilitowanego, ale z jednoczesnym orzeczeniem czasowego zawieszenia praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych na okres do lat 5, albo grzywny od 500 zł do 2.000.000 zł, albo przepadku całości lub części mienia, przy czym czasowe zawieszenie praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych może być wymierzone łącznie z jednym z pozostałych dwu środków represji (rehabilitacja w ograniczonym rozmiarze), 3) bądź wreszcie oddala wniosek. Oddalając wniosek o rehabilitację, sąd orzeka utratę przez wnioskodawcę na zawsze praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych, tudzież przepadek całego mienia; ponadto sąd może orzec umieszczenie go na czas oznaczony lub nieoznaczony w miejscu odosobnienia (obozie) i poddanie przymusowej pracy; może także orzec przepadek mienia żyjących z nim bliskich członków rodziny.
(2) Oddalając wniosek o rehabilitację i orzekając umieszczenie wnioskodawcy w miejscu odosobnienia (obozie), sąd nakazuje zarazem jego aresztowanie, po czym akta sprawy przesyła prokuratorowi specjalnego sądu karnego.
(3) Mienie, które nie ulega przepadkowi stosownie do przepisów ust. 1, zostaje z mocy samego prawa zwolnione spod zajęcia dozoru i zarządu.
(4) W razie nieściągalności grzywny w całości lub w części sąd nakazuje wykonywanie pracy na wolności na rachunek nieściągniętej grzywny. Pracę wykonywa się na rzecz gminy miejsca zamieszkania wnioskodawcy, przy czym dzień pracy przyjmuje się za równoważnik grzywny od 50 do 250 zł, sama zaś praca nie może trwać dłużej niż 2 lata".

10) Art. 20 otrzymuje brzmienie:
„Art. 20. Kto nie zgłosił wniosku o rehabilitację, albo czyj wniosek o rehabilitację został odrzucony, podlega umieszczeniu na czas nieoznaczony w miejscu odo-

sobnienia (w obozie) i poddaniu przymusowej pracy, tudzież traci na zawsze prawa publiczne oraz obywatelskie prawa honorowe i całe mienie; na wniosek prokuratora specjalnego sądu karnego właściwy sąd grodzki może orzec przepadek mienia żyjących z nim bliskich członków rodziny".

11) Po art. 20 zamieszcza się art. 20[1] w brzmieniu:

„Art. 20[1]. W przypadkach, wymienionych w art. 4 w związku z art. 16, w art. 7, 16 i 20 umieszczenie osoby, wpisanej na niemiecką listę narodową lub zaliczonej do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta, w miejscu odosobnienia (obozie) poddanie jej przymusowej pracy, ściągnięcie grzywny, jako też wykonanie konfiskaty mienia zarządza prokurator specjalnego sądu karnego; art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o środkach zabezpieczających w stosunku do zdrajców Narodu (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54) stosuje się odpowiednio — w przypadkach wymienionych w art. 7 i 20".

12) Art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28 (1). Kto usuwa majątek spod opisu i zajęcia (art. 21), podlega karze aresztu.

(2). Jeżeli czyn spowodował znaczną szkodę dla Państwa, sprawca podlega karze więzienia".

13) Art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29 (1). Kto, wiedząc o tym, że osoby wymienione w art. 1, 8 lub 9 zostały z własnej woli bądź wpisane do jednej z grup niemieckiej listy narodowej bądź zaliczone do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta, albo że zachowanie się tych osób w okresie okupacji nie dało się pogodzić z polską odrębnością narodową lub też działalność ich w tymże czasie była szkodliwa dla Narodu Polskiego, zaniecha zawiadomienia o powyższych faktach sądu grodzkiego, prokuratora specjalnego sądu karnego lub władz bezpieczeństwa publicznego natychmiast po dowiedzeniu się o tym, podlega karze więzienia do lat 5.

(2). Kto udziela pomocy osobie, która nie złożyła w terminie deklaracji, określonej w art. 2, albo wniosku o rehabilitację lub której wniosek o rehabilitację został odrzucony albo oddalony, w szczególności przez jej ukrywanie, żywienie lub zaopatrywanie w dowody osobiste, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub dożywotnio albo karze śmierci.

(3). Nie podlega karze, kto z obawy przed odpowiedzialnością karną, grożącą jemu samemu albo jego małżonkowi, krewnym w linii prostej lub rodzeństwu, zaniecha zawiadomienia (ust. 1), albo kto udziela pomocy (ust. 2) tymże osobom".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej oraz Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski.

Minister Sprawiedliwości.
Henryk Świątkowski.

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1946 r. Nr 11, poz. 73).

73

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 marca 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 13 ust. (3), art. 14 ust. (2) i art. 19 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220).

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220).

Do art. 2 ust. (1).

§ 2. 1. Do kategorii wynagrodzeń za pracę należą wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy (stosunku służbowego lub stosunku umowy o pracę). Stosunek służbowy wynika z decyzji władzy, opartej na przepisach prawa publicznego. Stosunek umowy o pracę reguluje

prawo pracy, a w szczególności rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35. poz. 323) i o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324) wraz z Działem I Tytułu XI Kodeksu Zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 82, poz. 598).

2. Do rzędu wynagrodzeń zalicza się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia bez względu na ich nazwę i rodzaj, jeżeli wypłata następuje z tytułu istniejącego pomiędzy pracownikiem i pracodawcą stosunku pracy (wynagrodzenie zasadnicze, za godziny nadliczbowe, za pracę nocną, dodatki służbowe, funkcyjne, specjalne, osobiste, rodzinne, reprezentacyjne, lokalne, mieszkaniowe, taksy egzaminacyjne, promocyjne, akordowe, żetonowe, premie za wydajną pracę, prowizje, odszkodowania za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy są określone w sumach z góry ustalonych).

3. W przypadku, gdy ze względu na odmienny od ogółu pracowników zakres obowiązków czas zatrudnienia danej osoby lub inne okoliczności, powstaje wątpliwość, czy w ogóle zachodzi stosunek umowy o pracę (radcowie prawni, lekarze fabryczni, buchalterzy na godziny itp.), należy ustalić, czy całokształt praw i obowiązków danej osoby jest normowany przepisami z zakresu prawa pracy. W razie nasuwających się trudności w określeniu charakteru zatrudnienia tej osoby można zasięgnąć opinii związku zawodowego, do którego należy ogół pracowników danego zakładu pracy.

§ 3. 1. Odszkodowania i odprawy wypłacane pracownikom z tytułu rozwiązania stosunku pracy podlegają opodatkowaniu, chociażby nie były przewidziane w umowie o pracę.

2. Do wynagrodzeń należą również emerytury i zaopatrzenia wypłacane po ustaniu stosunku pracy.

3. Odprawy pośmiertne po zmarłych pracownikach nie podlegają opodatkowaniu.

§ 4. 1. Nie uważa się za wynagrodzenie:

a) sum wypłacanych z funduszów Państwa, samorządu lub z innych funduszów publicznych duchowieństwu prawnie uznanych wyznań religijnych na zasadzie przepisów, regulujących stosunek Państwa do tych wyznań,
b) przychodu duchownych z opłat stuły, z opłat za odprawianie mszy itp. oraz z innych darów, jakie otrzymują duchowni ze względu na swój urząd.

2. Przychody, jakie uzyskują woźni, służący, portierzy, dozorcy domów itp. w postaci datków lub podarków nie od pracodawcy, lecz od innych osób za usługi lub na podstawie zwyczaju, nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

3. Przychód kelnerów w postaci procentowego wynagrodzenia pobieranego od inkasowanych rachunków stanowi wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu, natomiast dobrowolne datki przekraczające określoną wysokość procentowego wynagrodzenia nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

Do art. 2 ust. (2).

§ 5. Wszelkie świadczenia w gotówce i w naturze, uzyskiwane przez osoby należące do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych, komisji dyskontowych, komisji rewizyjnych itp. władz osób prawnych, nawet mimo braku cech znamionujących stosunek pracy, zalicza się do kategorii wynagrodzeń.

Do art. 5 ust. (1) pkt 6).

§ 6. Odprawy za zrzeczenie się praw emerytalnych realizowanych z funduszów Państwa lub zakładów ubezpieczeń społecznych są wolne od podatku.

Do art. 5 ust. (1) pkt 12).

§ 7. Sumy wypłacane pracownikom zatrudnionym w służbie publicznej tytułem zwrotu kosztów służbowych, kosztów podróży oraz diety wolne są od podatku bez względu na to, czy są ustalone na podstawie zestawienia sum wydatkowanych, czy też ryczałtowo. Obojętne jest przy tym, czy pracownik zaoszczędzi coś z sum przeznaczonych na te koszty.

Do art. 5 ust. (1) pkt 13).

§ 8. Wysokość poniesionych kosztów podróży (np. kosztów przejazdu i diet) nie wymaga udokumentowania, jeżeli nie przekracza norm układu zbiorowego pracy dla danego zawodu. Jeżeli dany zakład pracy nie jest objęty układem zbiorowym, wysokość kosztów podróży może być przyjęta na podstawie norm przewidzianych na takie koszty dla pracowników w podobnych zakładach, objętych układem zbiorowym, lub dla funkcjonariuszów państwowych. W przypadkach, gdy koszty podróży przekroczą normy wyżej przytoczone, wysokość ich powinna być udokumentowana (np. rachunkami hotelowymi, restauracyjnymi lub innymi dowodami, stwierdzającymi sam fakt odbycia podróży, jej kierunek, czas trwania itp. elementy), w przeciwnym zaś razie nadwyżka ponad normę podlega doliczeniu do wynagrodzenia.

Do art. 5 ust. (1) pkt 12) i 13).

§ 9. Do kosztów przesiedlenia wypłacanych przez pracodawcę w ramach stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy §§ 7 i 8.

Do art. 5 ust. (1) pkt 14).

§ 10. 1. Koszty, o których mowa w art. 5 ust. (1) pkt 14), wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli są ponoszone z otrzymywanego wynagrodzenia.

2. Przepis art. 5 ust. (1) pkt. 14) ma zastosowanie również przy czasowym pobycie na letnisku.

Do art. 5 ust. (1) pkt 16) i 17).

§ 11. Jeżeli wysokość zapomogi przewyższa kwotę 3.000 zł lub wysokość daru jubileuszowego — 6.000 zł przy obliczeniu podatku włącza

się do podstaw opodatkowania jedynie nadwyżkę ponad wymienione sumy, traktując tę nadwyżkę jako wynagrodzenie nieperiodyczne (art. 12 ust. (5)).

Do art. 5 ust. (1) pkt 18).

§ 12. Nagrody za wynalazki nie podlegają opodatkowaniu nawet w tych przypadkach, gdy wynalazek został dokonany w czasie pełnienia pracy oraz gdy osobą wypłacającą jest pracodawca nagrodzonego.

Do art. 5 ust. (1) pkt 20).

§ 13. Opodatkowaniu nie podlegają wynagrodzenia na zasadzie specjalnych ustaw zwolnione od podatku, a w szczególności:

a) uposażenia funkcjonariuszów państwowych, do których stosuje się dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89);

b) uposażenia wojska, profesorów, pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich i nauczycieli, służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, straży więziennej i straży granicznej;

c) zaopatrzenia emerytalne i inne świadczenia przyznane od dnia 1 lutego 1934 r. funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym oraz pracownikom, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny w przedsiębiorstwach „Polskie Koleje Państwowe", „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i w monopolach państwowych.

Do art. 6.

§ 14. Przepisy art. 6 mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskim a innym państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych postanowień. Podatnik, żądający na zasadzie art. 6 zwolnienia od opodatkowania, obowiązany jest udowodnić, że wynagrodzenie jego podlega za granicą podatkowi tego samego rodzaju. Wynagrodzenie to wyłącza się spod opodatkowania po stwierdzeniu, że właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przychodów, osiąganych na obszarze Polski.

Do art. 7.

§ 15. 1. Na równi z wypłatą wynagrodzenia traktuje się uzyskanie przez pracownika możności dysponowania należną mu sumą wynagrodzenia.

2. Czasokresem wypłaty jest okres, za jaki pracodawca według umowy oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Do art. 9 i 10.

§ 16. Zniżkę rodzinną z art. 9 stosuje się tylko wówczas, gdy obydwa warunki, przewidziane w art. 9 ust. (2), zachodzą jednocześnie, t.j. gdy wynagrodzenie podatnika nie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym i jednocześnie tenże podatnik nie jest podatnikiem w podatku dochodowym.

§ 17. 1. Zniżkę lub zwyżkę rodzinną stosuje pracodawca na podstawie złożonego przez pracownika pisemnego oświadczenia o stanie rodzinnym. Oświadczenie powinno zawierać następujące dane: imiona i nazwiska członków rodziny, wiek, stopień pokrewieństwa, nazwę i adres zakładu, w którym jest pobierana nauka lub odbywana praktyka zawodowa, zaznaczenie czy i jakie posiadają źródła dochodu oraz klauzulę stwierdzającą, że podatnik składa oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za złożenie oświadczenia niezgodnego z rzeczywistością.

2. W razie wątpliwości nasuwających się pracodawcy lub władzy kontrolującej pracownik jest obowiązany przedstawić pisemne zaświadczenie biura ewidencji ludności, biura meldunkowego lub komitetu domowego (blokowego) o stanie rodzinnym, zaświadczenie zakładu, szkoły lub osoby, u której jest pobierana nauka bądź odbywana praktyka zawodowa, oraz zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego co do faktu posiadania źródeł dochodu.

3. Zaświadczenia i oświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, pracodawca obowiązany jest przechowywać w okresie 5 lat, licząc od chwili wygaśnięcia obowiązku podatkowego.

4. Za źródła dochodu, wymienione w art. 9 ust. (4) dekretu, uważa się źródła przychodów, wymienione w dekrecie o podatku dochodowym, oraz wynagrodzenie za pracę. Jeżeli dochód z tych źródeł nie przekroczy minimum wolnego od podatku dochodowego lub podatku od wynagrodzeń, to posiadanie tego rodzaju źródła przychodów nie stanowi przeszkody do zastosowania zniżki na danego członka rodziny.

§ 18. 1. O każdej zmianie, mającej wpływ na stosowanie zniżki lub zwyżki, pracownik ma obowiązek złożyć oświadczenie przewidziane w § 17.

2. Zmianę w stanie rodzinnym należy uwzględnić przy wypłacie wynagrodzenia za następny okres wypłaty po zajściu zmiany.

Do art. 11 i 12.

§ 19. Przy obliczaniu podatku odrzuca się końcówki wyrażone w groszach, pozostawiając podatek w pełnych złotych.

Do art. 11 ust. (2).

§ 20. 1. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku należy wypłacane wynagrodzenie obliczyć w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty dziennej	przez	300
„ „ tygodniowej	„	52
„ „ miesięcznej	„	12

w zależności od okresu, za jaki według umowy o pracę pracodawca oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Przykłady:

I. Pracownik według umowy o pracę z tygodniowym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 100 zł dziennie. W jednym tygodniu przepracował 4 dni i za ten tygodniowy okres wypłaty otrzymał 400 zł. Dla uzyskania rocznej kwoty wynagrodzenia mnoży się 400 zł przez 52 i uzyskuje się sumę 20.800 zł, której odpowiada stopa procentowa podatku 1,5%; w innym tygodniu przepracował ten pracownik 6 dni i otrzymał 600 zł.

600 zł × 52 = 31.200 zł

Stopa procentowa podatku wynosi 2,5%.

II. Pracownik według umowy o pracę z miesięcznym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2.100 zł miesięcznie. W pierwszym miesiącu po przyjęciu do pracy przepracował 20 dni i otrzymał wynagrodzenie 1.400 zł; podstawa do ustalenia stopy procentowej podatku wynosi

1.400 zł × 12 = 16.800 zł

Stopa procentowa podatku wynosi 1%. Przy pracy całomiesięcznej podstawa wynosi

2.100 zł × 12 = 25.200 zł,

a stopa procentowa podatku 2%.

2. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku przy wypłacie wynagrodzeń pracownikom sezonowym należy takie wynagrodzenia obliczać w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty dziennej	przez	200
„ „ tygodniowej	„	34
„ „ miesięcznej	„	8

3. Za pracowników sezonowych uważa się pracowników zatrudnionych na robotach publicznych, ziemnych i brukarskich, w przedsiębiorstwach budowlanych, w żegludze śródlądowej i przy spławie, jeżeli roboty trwają nie dłużej niż 8 miesięcy w ciągu roku oraz jeżeli umowa o pracę zastrzega sezonowy charakter zatrudnienia, a pracownik przed lub po upływie okresu sezonowej pracy nie jest u tego samego pracodawcy zatrudniony przy innych pracach.

§ 21. Przy każdej wypłacie wynagrodzenia, którego wysokość obliczona w stosunku rocznym przekroczy 12.000 zł, pobiera się podatek według skali art. 11 dekretu drogą potrącenia przez pracodawcę. Jeżeli wysokość wynagrodzenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego wynagrodzenia, obliczoną w stosunku rocznym.

§ 22. W przypadkach wypłacania pracownikom zaliczek na wynagrodzenie należy rozróżnić 3 formy tego rodzaju wypłat:

1) wysokość wynagrodzenia nie została ostatecznie ustalona (np. brak umowy zbiorowej), a wypłacane są jedynie zaliczki,
2) wysokość wynagrodzenia została ustalona, jednakże wypłata następuje częściowo,
3) wypłaca się pracownikowi zaliczkę na wynagrodzenie z tym, że zostanie ona potrącona przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub też będzie odliczana częściami w ciągu kilku okresów wypłaty.

Kwalifikacja podatkowa zaliczek:

W przypadku 1) zaliczkę taką traktuje się jak zwykłe wynagrodzenie, od którego podatek należy potrącić przy każdej wypłacie, biorąc za podstawę do ustalenia podatku kwotę wypłacanej zaliczki, obliczonej w stosunku rocznym. Po ustaleniu ostatecznej sumy wynagrodzenia od wypłacanego wyrównania należy potrącić różnicę pomiędzy sumą podatku przypadającą od ostatecznie ustalonej sumy wynagrodzenia a sumą podatku pobranego od uprzednio wypłaconej zaliczki.

Przykład: w miesiącach wrześniu i październiku wypłacono pracownikowi zaliczkę w sumie 2.500 zł za każdy miesiąc i potrącono podatek według stopy 2% po 50 zł co miesiąc. W miesiącu listopadzie ostatecznie ustalono kwotę miesięcznego wynagrodzenia na sumę 4.000 zł i wypłacono wyrównanie po 1.500 zł za dwa ubiegłe miesiące. Od 4.000 zł według stopy 4% należy się tytułem podatku 160 zł, przy wypłacie zaliczki potrącono 50 zł, obecnie zatem przy wypłacie wyrównania potrąceniu podlega 110 zł za każdy miesiąc.

W przypadku 2) stopę procentową ustala się od całej wysokości należnego wynagrodzenia i stopę tę stosuje się do wypłacanej zaliczki.

W przypadku 3) zaliczka taka, będąca formą pożyczki, nie podlega opodatkowaniu w chwili wypłacania zaliczki. Przy wypłacie jednak wynagrodzenia podstawę opodatkowania stanowi kwota, jaką pracownik otrzymałby, gdyby zaliczka lub jej część nie została potrącona.

§ 23. 1. W przypadku pokrywania przez pracodawcę z własnych funduszów podatku obciążającego pracownika należy wypłacane pracownikowi wynagrodzenie netto przeliczyć według poniższej tabeli na odpowiadające mu wynagrodzenie brutto, od którego należy obliczyć podatek według skali art. 11.

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia netto w stosunku rocznym		Stanowi w stosunku do wynagrodzenia brutto (stopa procentowa)
	ponad zł	do zł	%
9	56.400	65.100	93
10	65.100	73.600	92
11	73.600	81.900	91
12	81.900	90.000	90
13	90.000	97.900	89
14	97.900	105.600	88
15	105.600	113.100	87
16	113.100	118.400	85
17	118.400	132.800	83
18	132.800	145.800	81
19	145.800	158.000	79

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia netto w stosunku rocznym ponad zł	do zł	Stanowi w stosunku do wynagrodzenia brutto (stopa procentowa) %
20	158.000	184.800	77
21	184.800	210.000	75
22	210.000	233.600	73
23	233.600	255.600	71
24	255.600	276.000	69
25	276.000	301.500	67
26	301.500	325.000	65
27	325.000	342.500	63
28	342.500	366.000	61
29	366.000	413.000	59
30	413.000	456.000	57
31	456.000	495.000	55
32	495.000	530.000	53
33	530.000		50

Przykład:

Wypłacane wynagrodzenie netto wynosi 8.000 zł miesięcznie, w stosunku rocznym 96.000 zł.

Sumę 96.000 zł należy pomnożyć przez 100 i podzielić przez 89 (z powyższej tabeli) według wzoru:

$$W\,b = (W\,n \times 100) : P.$$

(W b — wynagrodzenie brutto, W n — wynagrodzenie netto, P. — stopa procentowa)

$$W\,b = (96.000 \text{ zł} \times 100) : 89 = 107.865 \text{ zł.}$$

Zgodnie ze skalą art. 11 podatek od tej sumy wynagrodzenia pobiera się według 11% stopy.

2. Jeżeli oprócz podatku od wynagrodzeń pracodawca pokrywa z własnych funduszów również inne obciążające pracownika świadczenia publiczne, dodaje się do wynagrodzenia netto kwotę wszystkich tego rodzaju świadczeń pokrytych za pracownika przez pracodawcę i do otrzymanej w ten sposób sumy stosuje się tryb postępowania przytoczony w punkcie poprzedzającym.

Do art. 12 ust. (4).

§ 24. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń periodycznych zmiennych:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie miesięczne w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia od początku roku w złotych	Podatek należny za dany miesiąc: stopa procentowa podatku %	Podatek należny za dany miesiąc: złotych	Podatek należny od początku roku w złotych	Podatek zapłacony do początku roku w złotych	Do zapłacenia złotych	UWAGI
Styczeń	5.000	60.000	5.000	6	300	300	—	300	Wynagrodzenie doprowadza się do stosunku rocznego zgodnie z art 11 ust. (2)
Luty	3.500	42 000	8.500	3	105	405	300	105	
Marzec	6.000	—	14.500	1	—	145	405		Z powodu przekroczenia sumy 12.000 zł podatek oblicza się w myśl art. 12 ust (6)
Kwiecień	4.500	—	19.000	1,5	—	285	405	—	
Maj	6.000	—	25.000	2	—	500	405	95	
Czerwiec	7.000	—	32.000	2,5	—	800	500	300	
Lipiec	3.000	—	35.000	2,5	—	875	800	75	
Sierpień	5.000	—	40.000	3	—	1.200	875	325	
Wrzesień	5.500	—	45.500	4	—	1.820	1.200	620	
Październik	4.000	—	49.500	5	—	2.475	1.820	655	
Listopad	2.000	—	51.500	5	—	2.575	2.475	100	
Grudzień	2.000	—	53.500	5	—	2 675	2.575	100	
Razem	53.500							2.675	

Do art. 12 ust. (5).

§ 25. Przykład obliczania podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych) wypłacanych obok wynagrodzenia periodycznego:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne miesięczne w złotych	Wynagrodzenie periodyczne w stosunku rocznym w złotych	Stopa procentowa podatku	Suma podatku od wynagrodzenia periodycznego w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne poprzednio wypłacone w złotych	Łączna suma wynagrodzenia nieperiodycznego bieżącego i poprzednio wypłaconego	Wynagrodzenie nieperiodyczne łącznie z periodycznym w złotych	Stopa procentowa podatku %	Podatek od wynagrodzeń nieperiodycznych	Razem podatek w złotych
Styczeń	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Luty	7.000	84.000	9	630	7.000	—	7.000	91.000	10	700	1.330
Marzec	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Kwiecień	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Maj	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Czerwiec	7.000	84.000	9	630	14.000	7.000	21.000	105.000	11	1.540	2.170
Lipiec	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Sierpień	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Wrzesień	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Październik	7.000	84.000	9	630	12.000	21.000	33.000	117.000	12	1.440	2.070
Listopad	7.000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630
Grudzień	7 000	84.000	9	630	—	—	—	—	—	—	630

Do art. 12 ust. (4) i (5).

§ 26. Do wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych lub za specjalną wydajność pracy (premie) stosuje się sposób obliczania podany w § 24, jeżeli wypłata tego rodzaju wynagrodzenia ma charakter periodyczny zmienny. Jeżeli wynagrodzenie takie nie ma charakteru periodycznego, lecz tylko sporadyczny, należy zastosować sposób podany w § 25.

Do art. 12 ust. (6).

§ 27. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych:

Okres wypłaty	Suma wypłaty	Suma wynagrodzenia wypłaconego od początku roku w złotych	Stopa procentowa podatku %	Podatek należny od całości wynagrodzenia w złotych	Podatek zapłacony od początku roku w złotych	Podatek do potrącenia w złotych
Styczeń	13.000	—	1	130	—	130
Marzec	9 000	22.000	1,5	330	130	200
Lipiec	14.000	36.000	2,5	900	330	570
Wrzesień	10.000	46.000	4	1.840	900	940
Grudzień	5.000	51.000	5	2.550	1.840	710
						2.550

Tego rodzaju postępowanie stosuje się, poczynając od stycznia każdego roku kalendarzowego.

Do art. 12 ust. (7).

§ 28. 1. Jeżeli z wynagrodzenia, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostanie mniej niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, wówczas należy podatek obliczyć i potrącić tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad tę górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

Przykład: zł

Wynagrodzenie miesięczne . . .	1.005
co stanowi w stosunku rocznym zł 12.060 stopa procentowa podatku 1%, podatek	10
pozostaje pracownikowi	995
Ponieważ wynagrodzenie wolne od podatku wynosi	1.000
zaś nadwyżka ponad to wynagrodzenie wolne od podatku wynosi	5
podatek należy pobrać w kwocie 5 zł zamiast	10

2. Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po pobraniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

Przykład: zł

Wynagrodzenie miesięczne	4.030
w stosunku rocznym 48.360 zł, stopa procentowa podatku 5%, podatek .	201
pozostaje pracownikowi	3.829
najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio niższego stopnia 48.000 zł rocznie czyli miesięcznie	4.000
stopa procentowa podatku 4%, podatek	160
pozostaje pracownikowi	3.840

Podatek należy zatem pobrać w wysokości różnicy pomiędzy sumą 4.030 a sumą 3.840 czyli w kwocie 190 zł.

Do art. 13 ust. (1).

§ 29. 1. Przy każdej wypłacie wynagrodzenia, nieprzekraczającego na poszczególnego pracownika 60.000 zł w stosunku rocznym, pracodawca jest obowiązany uiścić z własnych funduszów dodatkową opłatę, zgodnie ze skalą art. 13 ust. (1) dekretu.

2. W celu ustalenia kwoty dodatkowej opłaty przy wypłacie wynagrodzeń miesięcznych, tygodniowych lub dziennych wysokość rocznej dodatkowej opłaty należy podzielić przez 12, 52 lub 300. Ma tu odpowiednie zastosowanie przepis § 19.

3. Kwoty dodatkowych opłat powinny być uwidocznione w listach płacy i w wykazach potrąceń w oddzielnej rubryce.

§ 30. 1. Jeżeli przy wypłacie wynagrodzeń periodycznych zmiennych (art. 12 ust. (4)) wynagrodzeń jednorazowych wypłacanych obok wynagrodzenia periodycznego (art. 12 ust. (5)) oraz wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. (6)) okaże się, że w ciągu roku kalendarzowego dodatkowa opłata uiszczona została w sumie za niskiej, pracodawca jest obowiązany różnicę wpłacić w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty.

2. Gdyby z obliczenia wynikła nadpłata, pracodawcy przysługuje prawo wycofania nadwyżki z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku kalendarzowego.

3. O dokonanej wpłacie w myśl ust. 1 lub wycofaniu nadpłaty zgodnie z ust. 2 pracodawca jest obowiązany pisemnie zawiadomić urząd skarbowy z przytoczeniem sposobu obliczenia niedoboru lub nadwyżki oraz ze wskazaniem, z jakiej wpłaty nadwyżkę wycofał.

Przykłady:

I. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń periodycznych zmiennych (art. 12 ust. (4)):

Okres wypłaty	Wynagrodzenie miesięczne w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	5.000	60.000	25
Luty	3.500	42 000	195
Marzec	6.000	72.000	--
Kwiecień	4.500	54.000	75
Maj	6.000	72.000	—
Czerwiec	7.000	84.000	—
Lipiec	3.000	36 000	225
Sierpień	5.000	60.000	25
Wrzesień	5.500	66.000	—
Październik	4.000	48.000	140
Listopad	2.000	24.000	270
Grudzień	2.000	24.000	270
	53.500		1.225

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 53.500 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 900 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.225 zł, przysługuje mu prawo wycofania różnicy w wysokości 325 zł z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku kalendarzowego.

II. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych), wypłacanych obok wynagrodzenia periodycznego (art. 12 ust. 5)):

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Razem wynagrodzenie za okres wypłaty w złotych	Łączne wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	3.000	—	3.000	36.000	225
Luty	3.000	—	3.000	36.000	225
Marzec	3.000	2.000	5.000	60.000	25
Kwiecień	3.000	—	3.000	36.000	225
Maj	3.000	—	3.000	36.000	225
Czerwiec	3.000	—	3.000	36.000	225
Lipiec	3.000	1.500	4.500	54.000	75
Sierpień	3.000	—	3.000	36.000	225
Wrzesień	3.000	—	3.000	36.000	225
Październik	3.000	—	3 000	36.000	225
Listopad	3.000	—	3.000	36.000	225
Grudzień	3.000	3.000	6.000	72.000	—
	36 000	6.500	42.500	—	2.125

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 42.500 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 1.680 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 2.125 zł, przysługuje mu

prawo wycofania różnicy w wysokości 445 zł z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku kalendarzowego.

III. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. (6)):

Okres wypłaty	Wynagrodzenie miesięczne w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	4.000	48.000	140
Luty	3.500	42.000	195
Kwiecień	3.000	36.000	225
Czerwiec	2.000	24.000	270
Wrzesień	4.000	48.000	140
Październik	4.500	54.000	75
Listopad	5.000	60 000	25
Grudzień	6.000	72.000	—
	32.000	--	1.070

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 32.000 zł należy się dodatkowa opłata 2.700 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.070 zł, obowiązany jest przy wpłacaniu podatku od ostatniej sumy wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy uiścić dodatkową opłatę w wysokości 1.630 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy sumą należną (2.700 zł) a już zapłaconą (1.070 zł), w terminie do dnia 7 następnego miesiąca po dniu wypłaty.

§ 31. 1. W celu ustalenia dodatkowej opłaty przy wypłacie jednemu pracownikowi dwóch lub więcej wynagrodzeń (art. 15) należy uwzględnić nie poszczególne kwoty wynagrodzeń, lecz łączną ich sumę.

2. Wynagrodzenia za pracę, zwolnione od podatku na mocy przepisów art. 5. bierze się pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowej opłaty za dany okres wypłaty.

Do art. 13 ust. (2).

§ 32. 1. Przedsiębiorstwa zorganizowane na zasadzie przepisów prawa handlowego, w których uczestniczy wyłącznie kapitał społeczny, uważa się za przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym, jeżeli udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym wynosi co najmniej 51%.

2. Komunalne kasy oszczędności, działające na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), zalicza się do kategorii zakładów będących pod zarządem związku samorządowego. To samo dotyczy Związku Komunalnych Kas Oszczędności, powołanego do życia rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 156).

Do art. 13 ust. (3).

§ 33. 1. Zwalnia się od opłaty dodatkowej:

a) fundacje i instytucje kredytowe.

b) instytucje prawnie uznanych związków religijnych,

c) stowarzyszenia wyższej użyteczności.

d) partie polityczne.

e) instytucje i przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe.

f) instytucje dobroczynne, instytucje opieki społecznej i zakłady opiekuńcze, których zadaniem jest prowadzenie burs, internatów, ośrodków zdrowia, przychodni leczniczych, zakładów poprawczych, przytułków, schronisk noclegowych itp. urządzeń o celach opieki społecznej,

g) instytucje organizacje i zrzeszenia, pokrywające swe wydatki ze składek członkowskich i dotacji publicznych, jeżeli zgodnie z postanowieniami statutu nie mają one charakteru zarobkowego w stosunku do wynagrodzeń pracowników centrali i oddziałów (z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników przedsiębiorstw prowadzonych przez te instytucje, organizacje i zrzeszenia).

h) instytucje społeczne i oświatowe wyłącznie w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom, zatrudnionym przy realizowaniu niezarobkowych celów w statucie przewidzianych,

i) szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382), kliniki szkół akademickich oraz prowadzone przez zrzeszenia pracownicze ośrodki zdrowia, przychodnie, sanatoria i domy wypoczynkowe,

j) prywatne szkoły akademickie (ustawa z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 6). prywatne szkoły, kursy oraz zakłady wychowawcze wszelkich typów, przewidzianych w ustawie z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389); w przypadkach wątpliwych o charakterze szkoły orzeka kurator okręgu szkolnego.

k) szkolne organizacje samopomocowe.

l) Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej i spółdzielnie należące do tego Związku, Związek Gospodarczy Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej „Społem" oraz Centralną Kasę Spółek Rolniczych.

m) Związek Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w centrali i w oddziałach (z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach należących do Związku).

n) instytucję Polska YMCA w stosunku do wynagrodzeń pracowników centrali, oddziałów i zakładów służących celem wykonywania statutowej działalności instytucji.

o) Związek Samopomocy Chłopskiej w stosunku do wynagrodzeń pracowników centrali i oddziałów.

p) organizację młodzieży Towarzystwo Uniwersytetów Robotniczych w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów,

r) pracodawców, zatrudniających uczniów przemysłowych na podstawie umów o naukę (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) oraz praktykantów w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym uczniom i praktykantom,

s) pracodawców, zatrudniających dozorców domowych, fizycznych pracowników rolnych oraz pomoc domową (służących) w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników, przy czym — jeśli chodzi o pomoc domową — ze zwolnienia korzysta pracodawca tylko w odniesieniu do jednego pracownika tej kategorii,

t) za uprzednią pisemną zgodą dyrektora właściwej izby skarbowej pracodawców wypłacających wynagrodzenia nieperiodyczne (art. 12 ust. (6)) w odniesieniu do dodatkowej opłaty od tych wynagrodzeń nieperiodycznych, jeżeli zostanie stwierdzone, iż tego rodzaju system wynagradzania pracowników jest stale stosowany przez pracodawcę.

2. Obniża się stawki dodatkowej opłaty pracodawcom, zatrudniającym pracowników na podstawie stosunku pracy, lecz w okresie niepełnego dnia pracy np. buchalterów na godziny, administratorów domów, prowadzących meldunki itp. — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników:

a) o 50%, jeżeli pracownik jest zatrudniony przynajmniej u 2 pracodawców,
b) o 75%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 4 pracodawców,
c) o 85%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 6 pracodawców.

3. Ulga wymieniona w ust. 2, przysługuje w tych tylko przypadkach, gdy pracodawca będzie prowadził wykaz pozostałych pracodawców zatrudniających danego pracownika z podaniem dokładnego ich adresu.

Do art. 14 ust. (2).

§ 34. Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do zwalniania od obowiązku składania wykazów potrąceń albo list płacy pracodawców, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, a zatrudniających ponad 200 pracowników.

Do art. 15.

§ 35. Wypłata dwóch lub więcej wynagrodzeń ma miejsce w tych przypadkach, gdy pracownik pełni u jednego pracodawcy kilka odrębnych funkcji, nie mających ze sobą ścisłej łączności, np. praca biurowa, za pełnienie której pobiera jedno wynagrodzenie, i administracja domu czynszowego, będącego własnością tegoż przedsiębiorstwa, za którą to administrację pracownik pobiera drugie wynagrodzenie. Jeżeli łączna suma takich odrębnych wynagrodzeń przekroczy w okresie roku kwotę 30.000 zł pracodawca obowiązany jest ustalić wysokość należnego podatku od łącznej sumy, odliczyć podatek już w ciągu roku zapłacony, różnicę zaś potrącić najpóźniej od wynagrodzenia należnego za miesiąc grudzień danego roku i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego do dnia 7 stycznia następnego roku.

Do art. 15, 16 i 17.

§ 36. Przy obliczaniu różnicy podatku w myśl art. 15, 16 i 17 należy zastosować zniżkę lub zwyżkę rodzinną (art. 9 i 10) z uwzględnieniem stanu rodzinnego na dzień 31 grudnia roku kalendarzowego, poprzedzającego rok, w którym powstał obowiązek obliczenia i wpłacenia podatku (art. 15 ust. (2)), art. 16 i art. 17 ust. (2)).

§ 37. 1. W przypadkach, w których pracodawca nie potrącił należnego podatku od wypłaconych wynagrodzeń, lecz poniósł go z własnych funduszów, należy przy obliczeniu łącznej sumy wynagrodzeń przyjąć wynagrodzenie w sumie brutto, to znaczy do sumy otrzymanego przez pracownika wynagrodzenia doliczyć zapłacony przez pracodawcę podatek.

2. W celu ustalenia podatku od łącznych wynagrodzeń bierze się pod uwagę również takie wynagrodzenia, które ze względu na wysokość nieprzekraczającą kwoty 12.000 zł (art. 5 ust. (1) pkt 19) nie podlegały opodatkowaniu u poszczególnych pracodawców. Wynagrodzeń zwolnionych na mocy pozostałych przepisów art. 5 dekretu nie bierze się pod uwagę.

3. Obliczenia różnicy podatku od łącznych wynagrodzeń należy przeprowadzać na przepisanych w tym celu formularzach.

4. Nie ma obowiązku składania obliczenia różnicy w przypadkach, gdy pracownik był zatrudniony u dwóch lub więcej pracodawców nie równocześnie, jak również wtedy, gdy łączna suma wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich pracodawców razem nie przekroczyła 12.000 zł.

5. Nie stosuje się przepisu art. 17, jeżeli przeprowadzone obliczenia nie wykażą nadwyżki ponad sumę podatku potrąconego przy wypłatach za poszczególne okresy wypłaty.

Do art. 17 ust. (3).

§ 38. 1. Jeżeli z łącznej sumy wynagrodzeń, ustalonej do wymiaru podatku, po potrąceniu należnej sumy podatku, pozostanie mniej, niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, wówczas należy podatek obliczyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

Przykład:	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wynosi .	12.100
stopa podatkowa 1%, podatek . . .	121
pozostaje podatnikowi	11.979
roczne zaś wynagrodzenie wolne od podatku wynosi	12.000
należy zatem pobrać jedynie nadwyżkę ponad to wynagrodzenie w wysokości	100

2. Podatek należy pobrać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po uwzględnieniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po pobraniu podatku na ten stopień przypadającego.

Przykład:	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wyniosło	48.400
stopa podatkowa 5%, podatek . . .	2.420
pozostaje pracownikowi	45.980
najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio niższego stopnia	48.000
stopa podatkowa 4%, podatek . . .	1.920
pozostaje pracownikowi	46.080

Podatek należy zatem pobrać w wysokości różnicy pomiędzy sumą 48.400 zł a sumą 46.080 zł czyli w kwocie 2.320 zł.

Do art. 20.

§ 39. 1. Przepisy dekretu o podatku od wynagrodzeń mają zastosowanie do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 września 1945 r. bez względu na czas, za jaki przypadają.

2. Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok 1945 skalę podatku przewidzianą w dekrecie, a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie wrzesień — grudzień 1945 r. Podatek należny od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 31 sierpnia 1945 r. należy obliczyć według skali, przewidzianej w ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 26, poz. 226, z 1939 r. Nr 89, poz. 566, z 1944 r. Nr 9, poz. 46), również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

3. W przypadkach gdy po dniu wejścia w życie dekretu wypłacane jest wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 września 1945 r. do obliczenia należnego podatku stosuje się analogicznie przepis § 22 pkt 1).

4. Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. (6)) oraz periodycznych zmiennych (art. 12 ust. (4)) za okres wrzesień — grudzień 1945 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

§ 40. Pracodawcom, którzy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonali potrącenia podatku według przepisów poprzednio obowiązujących lub też przy obliczeniu podatku zastosowali niewłaściwy sposób ustalenia wysokości wynagrodzenia lub też nienależnie uiścili dodatkową opłatę z art. 13 dekretu, służy prawo sprostowania dokonanych obliczeń i wpłat oraz potrącenia ewent. nadpłaty zarówno z podatku, jak i dodatkowej opłaty, należnych za miesiące następne. Gdyby z obliczenia okazało się, że podatek lub dodatkową opłatę wpłacono w kwocie za niskiej, różnicę należy dopłacić w terminie do dnia 7 kwietnia 1946 r. bez obowiązku opłacenia odsetek. O dokonanym sprostowaniu pracodawca jest obowiązany zawiadomić urząd skarbowy w powyższym terminie.

§ 41. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1946 r. Nr 11, poz. 75).

74

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1946 r.

o otwarciu publicznej subskrypcji na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.

Na podstawie art. 11 ust. (2) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 11) podaję do wiadomości, co następuje:

1) Publiczna subskrypcja na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. otwarta zostaje w dniu 14 maja 1946 r. i trwać będzie do dnia 31 maja 1946 r. włącznie.

2) Subskrypcję przyjmować będą następujące placówki subskrypcyjne:

a) kasy urzędów skarbowych, Narodowy Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, Pocztowa Kasa Oszczędności, Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu, Polski Bank Komunalny S. A., Komunalne Kasy Oszczędności, Centralna Kasa Spółek Rolniczych, Bank Spółdzielczy „Społem", Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A., Bank Handlowy w Warszawie, S. A. oraz inne upoważnione do tego instytucje kredytowe;

b) zarządy gmin wiejskich, jako placówki subskrypcji dla ludności wiejskiej;

c) władze, urzędy i instytucje oraz przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym, jak również władze, urzędy, instytucje oraz przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego lub pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Ubezpieczalnie Społeczne, jako placówki subskrypcji dla pracowników, zatrudnionych w wymienionych władzach, urzędach, instytucjach, przedsiębiorstwach i zakładach.

3) Kwota zadeklarowana na Pożyczkę płatna jest jednorazowo gotówką przy podpisywaniu deklaracji subskrypcyjnej; jednakże na żądanie subskrybenta będzie ona przez placówkę subskrypcyjną rozłożona na raty w ilości nie więk-

szej niż pięć, z których pierwsza, stanowiąca przynajmniej jedną piątą część kwoty subskrybowanej płatna jest przy podpisywaniu deklaracji subskrypcyjnej, raty zaś następne płatne będą poczęwszy od dnia 1 czerwca 1946 r. do dnia 5 każdego miesiąca z tym, że rata czerwcowa winna być uiszczona najpóźniej do dnia 15 czerwca 1946 r.

Pracownicy zatrudnieni we władzach, urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach, określonych w punkcie 2 lit. c), mogą spłacać należność za subskrypcję w 5 równych ratach miesięcznych.

4) Kwoty, wpłacone przed dniem 14 maja 1946 r. tytułem przedpłat na Pożyczkę, podlegają zarachowaniu na poczet sumy, zadeklarowanej na subskrypcję, pod warunkiem dołączenia do deklaracji subskrypcyjnej dowodu uiszczenia przedpłaty.

Dla żarachowania przedpłaty subskrypcja powinna być dokonana w tej samej placówce, w której była uiszczona przedpłata.

W przypadkach, gdy subskrybent korzysta z rozłożenia na raty kwoty, zadeklarowanej na Pożyczkę, udowodnione przedpłaty, bez względu na ich wysokość, podlegają zarachowaniu w całości na ratę pierwszą.

5) Wszystkie raty subskrypcyjne powinny być wpłacane w tej samej placówce subskrypcyjnej, w której subskrybent podpisał deklarację subskrypcyjną i wpłacił pierwszą ratę.

6) Jeżeli subskrybent nie uścił w terminie wszystkich rat na Pożyczkę, do których wpłacenia zobowiązał się w deklaracji subskrypcyjnej, kwoty, wpłacone przez niego na poczet subskrypcji z tytułu spłat ratalnych i zarachowanych przedpłat, ulegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa i będą użyte na cele odbudowy kraju.

Również ulegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa te przedpłaty, które nie zostały zadeklarowane do subskrypcji przez przedpłacającego w okresie trwania subskrypcji.

7) Obligacje Pożyczki będą wydane subskrybentom przez te placówki, w których podpisali Pożyczkę i wpłacili za nią należność.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

75

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 marca 1946 r.

L. D. I. 3644/1/46 (Nr 135).

w sprawie kart wstępu i przepustek na tereny kolejowe.

Do
Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Ceł.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości treść okólnika Ministerstwa Komunikacji z dnia 19 lutego 1946 r. Nr. K. O. — A/425/46, w sprawie kart wstępu i przepustek jak następuje:

„Do
wszystkich Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych.

Zdarzają się wypadki utrudniania wstępu na tereny kolejowe organom Kontroli Skarbowej przez niektóre jednostki Straży K. P. lub inne organa kolejowe.

W związku z tym przypomina się zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1935 r. Nr. P. 10230/35 w sprawie kart wstępu i przepustek, uprawniających do przebywania na obszarze kolejowym § 1 oraz § 2 punkt 2c:

§ 1.

„Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie do następujących terenów kolejowych i znajdujących się na nich budowli i urządzeń kolejowych:

1. torów na stacjach przystankach i mijankach oraz innych części stacyj, przeznaczonych do obsługi ruchu;

2. terenów, na których znajdują się budynki, składy, magazyny i urządzenia kolejowe oraz wszelkie pomieszczenia i biura nieprzeznaczone do wykonywania czynności przewozowo-handlowych z udziałem interesantów i nieprzeznaczone do obsługi podróżnych ani innych osób interesowanych;

3. terenów wszelkich warsztatów, parowozowni i wagonowni kolejowych;

4. torów na szlakach i bocznicach kolejowych, mostów, wiaduktów i tuneli kolejowych;

5. wszelkich terenów kolejowych, ogłoszonych jako zamknięte.

§ 2.

2. Na terenach wymienionych w § 1 mogą przebywać:

Za okazaniem legitymacji służbowej (dowodu tożsamości osoby):

punkt 2c. urzędujący na obszarze kolejowym: przedstawiciele władz sądowych, administracyjnych i wojskowych, przedstawiciele władz celnych, przedstawiciele Najwyższej Izby Kontroli oraz Okręgowych Izb Kontroli i przedstawiciele kontroli skarbowej (inspektorzy, komisarze, rewidenci, wywiadowcy izb skarbowych i urzędów skarbowych)".

Podległe organa należy pouczać w czasie periodycznego szkolenia o obowiązujących przepisach i zarządzeniach. Ważniejsze z nich winny być podawane na piśmie i umieszczane na widocznym miejscu na wartowniach lub wpisywane w instrukcje na każdy posterunek.

Komendant Główny Ochrony Kolei:

(—) T. Gajewski"

Naczelnik Wydziału:

St. Zbraniborski

76

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 marca 1946 r.
L. D. V./1/25—c 3/46 (Nr 167)

w sprawie stosowania instrukcji egzekucyjnej — wypisywania tytułów wykonawczych na zaległości podatkowe.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych oraz Urzędów Rewizyjnych.

Na podstawie punktu 10 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr D. V. 6198/1/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 547/37/ dział rachunkowo-kasowy sporządza tytuły wykonawcze łącznie z upomnieniem. Następnie wysyła upomnienia podatnikom a tytuły wykonawcze przechowuje u siebie w terminarzu w ciągu 14 dni od daty doręczenia upomnienia.

Praktyka wykazała, że znaczna ilość podatników już na skutek upomnień reguluje zaległości podatkowe, wobec czego wystawione tytuły wykonawcze stają się bezprzedmiotowe. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu w celu zaoszczędzenia pracy i papieru oraz uniknięcia zbędnego wystawiania tytułów wykonawczych zmienia częściowo tryb postępowania przewidziany w powołanym na wstępie okólniku i ustalając nowy wzór upomnienia 3a zarządza co następuje:

Na zaległości dojrzałe do egzekucji dział rachunkowo-kasowy będzie wypisywać pod kalkę tylko upomnienie na drukach nowego wzoru 3a, czyniąc w odnośnym koncie ksiąg bierczych adnotację o wystawieniu upomnienia. Następnie dział rachunkowo - kasowy doręcza upomnienia podatnikom za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na odpisie upomnienia. W miarę otrzymywania potwierdzeń odbioru upomnień dział rachunkowo-kasowy podkłada je do odpowiedniej teczki terminarza a w niej według Nr konta zobowiązanych. W razie zapłacenia przez zobowiązanego zaległości podatkowych w terminie wyznaczonym w upomnieniu dział rachunkowo-kasowy odkłada potwierdzenie do osobnego zbioru, po uprzednim odnotowaniu na potwierdzeniu daty i pozycji dziennika przychodu.

W przypadku nieuiszczenia zaległości podatkowych w terminie wyznaczonym w upomnieniu, dział rachunkowo-kasowy wystawia tytuł wykonawczy wzór E3, do którego dołącza (wkleja) potwierdzenie odbioru upomnienia (odpis upomnienia). Sporządzone tytuły wykonawcze dział rachunkowo-kasowy wciąga do ewidencji tytułów wykonawczych, zaopatruje tytuł w numer kolejny w odpowiedniej rubryce i wpisuje ten numer na właściwym koncie zobowiązanego w księdze bierczej.

Po dokonaniu wyżej wymienionych czynności dział rachunkowo-kasowy bezzwłocznie przekazuje ponumerowane tytuły wykonawcze działowi egzekucyjnemu do dalszych czynności za potwierdzeniem odbioru w ewidencji tytułów wykonawczych.

Podsekretarz Stanu:
Dr L. Kurowski

77

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 marca 1946 r.
L. D. V. 4 — 2/11/46 (Nr 166)

w sprawie wykładni art. 120 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

Do
Państwowego Banku Rolnego
w miejscu, ul. Nowogrodzka 50

Na pismo z dnia 4.2.1946 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepisy art. 120 pkt 4 ustawy z dnia 1.7.1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 404 z r. 1935) mają zastosowanie także do obligów stwierdzających otrzymanie pożyczki na odbudowę osiedli wiejskich zniszczonych wskutek działań wojennych udzielonej przez Państwowy Bank Rolny na podstawie zarządzeń Ministrów Odbudowy oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7.V.1945 r. (Monitor Polski Nr 6, poz. 29) i Ministra Skarbu z dnia 13.VIII.1945 r. L. D. II. 29954/2776/4/45.

Podsekretarz Stanu:
Dr L. Kurowski

Wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości:
Podsekretarz Sanu:
Dr L. Kurowski

78

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1946 r.

L. D. V. 1 — 8/4/46 (Nr 180)

w sprawie ulg podatkowych dla rolników z terenów dotkniętych działaniami wojennymi oraz dla rolników, którzy wypełnili obowiązek świadczeń rzeczowych w r. 1945.

Do
Ob. Dyrektorów (Kierowników) Izb Skarbowych.

I.

Doceniając ciężką sytuację gospodarczą ludności rolniczej na terenach szczególnie dotkniętych działaniami wojennymi, w celu przyjścia z pomocą w odbudowie zniszczonych warsztatów pracy, Ministerstwo Skarbu upoważnia Ob. Dyrektorów (Kierowników) Izb Skarbowych do umarzania na podstawie art. 123 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) podatnikom podatku dochodowego, osiągającym dochody z gospodarstw rolnych, należności z tytułu:

a) 50% dodatku wojennego do podatku dochodowego,
b) podatku dochodowego do wysokości 1/3 wymierzonej kwoty podatku

od dochodów osiągniętych za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

Ulgi powyższe stosować należy bądź indywidualnie na uzasadnione podania podatników, bądź z urzędu generalnie w porozumieniu z właściwym Wojewodą dla poszczególnych gmin, powiatów lub ich części szczególnie dotkniętych działaniami wojennymi (dewastacja pól, wyniszczenie inwentarza żywego lub martwego, niezebranie bądź utrata plonów itp.).

II.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu upoważnia Ob. Dyrektorów (Kierowników) Izb Skarbowych do umarzania całkowicie lub częściowo na podstawie art. 123 Ordynacji Podatkowej podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (za rok kalendarzowy 1945) tym podatnikom podatku dochodowego, których dochód płynął w roku 1945 wyłącznie z gospodarstw rolnych i o ile podatnicy ci wykonali w całości przypisane im do wykonania w roku 1945 świadczenia rzeczowe. Ulga ta nie jest uzależniona od obszaru i położenia gospodarstwa wiejskiego; wypełnienie w całości obowiązku wykonania w roku 1945 świadczeń rzeczowych powinno być udokumentowane przez zainteresowanych zaświadczeniami odpowiednich gminnych rad narodowych; ulgę tę należy stosować oględnie w stosunku do podatników, prowadzących specjalne działy gospodarstwa rolnego, jak ogrodownictwo, sadownictwo, nasiennictwo, szkółki drzewek owocowych, uprawę kwiatów, specjalnie rozwinięte mleczarstwo, hodowlę koni, bydła i innych zwierząt użytkowych, ptactwa domowego itp. działy specjalne w rozmiarach przekraczających normy normalnie przyjęte w gospodarstwie rolnym.

III.

W przypadku przyznania ulg, objętych niniejszym zarządzeniem, w stosunku:

a) do należności podatkowych jeszcze niewymierzonych — pobór należnego podatku (zaliczki) należy ograniczyć do wysokości przypadającej po zastosowaniu ulg, wynikających z niniejszego zarządzenia,
b) do należności podatkowych (zaliczek) uiszczonych — nadpłatę stąd wynikłą należy zaliczyć na bieżące należności.

Ostatecznego odpisania należności umorzonych należy dokonywać równocześnie z wymiarem podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (za rok kalendarzowy 1945).

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

z Ministerstwa Skarbu:

KOMUNIKAT

o kradzieży pieczęci urzędowej Urzędu Skarbowego w Słupsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Gdańsku została skradziona pieczęć urzędowa z godłem państwowym i napisem w otoku: „Urząd Skarbowy Słupsk". Skradzioną pieczęć urzędową niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

w sprawie przeniesienia Izby Skarbowej z Koszalina do Szczecina.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż z dniem 26 lutego 1946 r. Izba Skarbowa w Szczecinie z tymczasową siedzibą w Koszalinie, została przeniesiona do Szczecina, Aleja Jedności Narodowej Nr 37.

Cena numeru niniejszego zł. 20.— **Prenumerata miesięczna zł. 30.**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.

Nr 310 — Robotnicza Spółdzielnia Graficzna Warszawa, Targowa 80.